

Bet. o. f. t. beslutn. vedr. en multinational indsats i Irak

Det er betegnende for den irakiske diktators synderegister, at dette er sket med USA's og Vestens fulde vidende og i f.eks. krigen mod Iran med deres fulde militære og økonomiske støtte. Først da Saddam Hussein forgreb sig på Kuwait i 1990 reagerede præsident Bush senior med indsættelsen af den amerikanskledede halve million mand, som et halvt år senere fordrev de irakiske styrker fra Kuwait. Dette skete, fordi USA ikke ønskede, at Saddam Hussein via kontrollen også af de kuwaitiske oliekluder skulle blive den stærkeste magtfaktor i Mellemøsten og dermed på sigt udfordre Israel og USA, hvad angår politikken i området.

Enhedslisten foreslog for flere år siden, at man i stedet for at ramme Irak med bomber, som USA og England faktisk har gjort kontinuerligt i adskillige år, så at sige »bombarderede« Irak med medicin, mad, forsyninger osv., så FN-sanktionerne ikke gik ud over den irakiske civilbefolkning. Vi opfatter det som en sag for den irakiske befolkning at søge veje til at få afsat Saddam Hussein. Dette hjulpet på vej af denne kombination af hjælp til den irakiske befolkning og krav til/pres på den irakiske diktator. Enhedslisten har i årevis arbejdet for og foreslået støtte til den demokratiske irakiske opposition, men det har der hverken været opbakning til her i Danmark, i USA eller andre vestlige lande. Og dengang præsident Bush senior i februar 1991 gik ind i Kuwait og smed de irakiske styrker ud, udsendte han opfordringer til den irakiske befolkning om at rejse sig og styrte Saddam Hussein. Rent faktisk gjorde store dele dette, men da det kom til stykket lod daværende præsident Bush sine hundredtusinder af tropper stå og se på, mens Saddams republikanske garde få snese kilometer væk blodigt knuste dette oprør! Siden kom sanktionerne, som aldrig for alvor ramte Saddam Hussein og hans politiske og militære elite, men tværtimod den irakiske befolkning.

Enhedslisten kan ikke støtte vedtagelsen af beslutningsforslaget. Enhedslisten opfatter regeringens forslag som en politisk blankocheck til præsident Bush og USA's militære krig mod Irak og som en tilslutning til den overordnede strategi – Bush-doktrinen – som denne militære aktion er udtryk for.

Det er åbenlyst, at Danmark i denne situation går uden om FN's Sikkerhedsråd. Det er soleklart, at med vedtagelsen af resolution nr. 1441

kan der ikke vedtages militære skridt, før end disse har været diskuteret og besluttet i FN's Sikkerhedsråd baseret på de rapporter, som FN's våbeninspektører afleverer.

USA har i over et år givet udtryk for, at det søgte en militær løsning – undskyldning – for at angribe Irak. Det har været formuleret utallige gange af præsident Bush, forsvarsminister Rumsfeld, vicepræsident Cheney m.fl. Men udenrigsminister Powell fik overtalt præsident Bush til i første omgang at følge FN-sporet, fordi han regnede med, at USA – som sædvanen har været siden den kolde krigs ophør og Sovjetunionens sammenbrud – ville være i stand til at presse, true eller købe de nødvendige lande i FN's Sikkerhedsråd til enten at stemme for eller undlade at stemme i de for USA afgørende afstemninger.

Denne udvikling har været med til i stigende grad at underordne FN USA's interesser. Præsident Bush har da også flere gange udtalt, at hvis FN ikke viste sig ansvarlig, dvs. fulgte, hvad USA ønskede, så ville FN ikke være »relevant«. Omvendt opfatter Enhedslisten det som et stort problem for FN at bevise sin »relevans« for det store flertal af verdens lande og befolkninger, når FN i stigende grad underlægger sig USA's krav.

Når det nu er kommet dertil, at lande som Frankrig, Rusland og Kina – som ikke tidligere har turdet sætte sig op mod USA – stemmer imod USA, skyldes det, at den amerikanske regering optræder arrogant, samtidig med at denne satsen på sin egen selvtilstrækkelighed kommer til udtryk i den såkaldte Bush-doktrin. Denne doktrin blev formuleret sidste efterår under betegnelsen »National Security Presidential Directive 17« og indeholder bl.a., at USA er berettiget til forebyggende angreb (pre-emptive strikes) på en formodet fjende. Det vil sige at USA forbeholder sig retten til at vurdere og fortolke andre landes gerninger og hensigter og derefter gå i aktion uden om internationale institutioner. Doktrinen giver også mulighed for, at USA bruger kernevåben under disse forebyggende angreb. Sammen med de mange udtalelser fra Bush og hans ministre og rådgivere om, at USA nok selv skal beslutte, hvad, mod hvem og hvornår man evt. vil slå til i de kommende år, efterlades ingen tvivl om, at både FN, NATO og EU kun er »relevante« for USA, hvis de følger USA i de afgørende beslutninger og afstemninger: